

ร้อยเรื่องเมืองนคร

พระนางสิมาแห่งนครโฮลิ่ง

ชาติ ศิลปกรรมี

อาจารย์จรัส เสือทอง เจ้าของ ร.ร.จรัสพิชการ
อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช อายุเกิน ๙๐ ปี ทุกครั้ง
ที่เจอผู้เขียนในการประชุมมูลนิธิอาสาบ่ออยู่ ประมาณ พ.ศ.
๒๕๕๐ จะพูดถึง **พระนางสิมาแห่งนครโฮลิ่ง สัตว์ประหลาด**
ไอโรสรีทหายาที่เก็บของได้แล้วไม่คืนเจ้าของ พอผู้เขียน
บอกว่า “ผมรู้จักพระนางสิมาถูกครึ่งโรมัน” ท่านดีใจ
มากและบอกให้ผมค้นหาหาเขียน จนกระทั่งวันนี้หลังจาก
จบบทความที่ยิ่งใหญ่อีกบทความหนึ่งแล้วคือ “นครเข็ช-
นครนางรำ” เพราะมีเนื้อหา สถานที่ บุคคลตัวแสดง
เหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกันจึงถือโอกาสเขียนถึงพระนางเสียเลย
หากปล่อยไว้จนลืมจะต่อไม่ติด

ความเดิม

นครโฮลิ่ง แปลว่า นครไข่มุกเพราะเมืองนคร
เป็นที่ราบลุ่มชายทะเลมีแม่น้ำลำคลองห้วยหนองคลอง
บึงมากมาย เหมาะแก่การเลี้ยงเบ็ดด้วยในขณะนั้นน้ำไข-
่มของไข่มุกผสมดินและยางไม้บางชนิดใช้ย้อมแห อวน
ใบเรือหรือวัสดุที่ผลิตจากเส้นด้ายซึ่งทอจากฝ้ายที่เผยแพร่
มาจากแคว้นกาสาของอินเดีย ทำให้ชาวเมืองนคร
ทอผ้าฝ้ายกันเป็นว่าเล่น ทั้งใช้ในครอบครัวและส่งออก
เป็นสินค้าคงจะมาพร้อมๆ กับหมากและมะม่วงหิมพานต์
(ยาร่วง)

แต่ในปี พ.ศ.๑๑๓๒ ท่านทูตจากขุนของจีนได้
โดยสารเรือเข้ามาตามแม่น้ำตาปีเป็นเวลา ๑ เดือน
จึงถึงนครเข็ช-นครนางรำ ซึ่งเป็นฉายาหนึ่งของนครโฮลิ่ง
หรือนครศรีธรรมราช ในขณะนั้นซึ่งเป็นที่มาของคำว่าเมือง
นคร-เมืองละคร-เมืองถิ่อม ตามแขกเรียกและโปรตุเกส
เรียกกลีกรินที่สุด โดยมีเจ้าชายหนุ่มรูปงามวัย ๑๖ องค์

รัชทายาทเสด็จไปรับถึงอ่าวบ้านดอนทรงรัดเกล้าทอง
ทับทรวงทองคำ พาหุรัดทองคำ รัดพระภูษาเส้นทองคำ
ทองพระกรทองแต่ไม่ทรงสวมเสื้อนุ่งผ้ายาวจีบหน้าสีขาว
แบบพราหมณ์ทรงพระนามว่า “ปรมวระนะ” (ผู้ยิ่งใหญ่
แห่งสายน้ำ) อ่านว่า ปะ-รม-มะ-วัน-สะ

ที่ตั้งนครโฮลิ่ง

ในปี พ.ศ.๒๔๓๙ ยศ.ตากากูสุ แห่งมหาวิทยาลัย
ออกฟอร์ด ประเทศอังกฤษได้แปลจดหมายเหตุของ
พระภิกษุจีนจี๋อิง ที่เดินทางผ่านภาคใต้ไปอินเดียเมื่อ
พ.ศ.๑๒๑๔ ยืนยันว่า ภาคใต้ของไทยในขณะนั้นเป็นเกาะ
เกิดใหม่แต่ละเกาะที่ตั้งเป็นประเทศอิสระ ๑ ประเทศและ
มีมากกว่า ๑๐ ประเทศ โดยมี “เกาะที่ ๔ ชื่อ โฮลิ่ง”

ผู้เชี่ยวชาญโบราณคดีของไทยยืนยันว่านครโฮลิ่ง
ตั้งอยู่ที่แม่น้ำท่าเรือ ต.ท่าเรือ อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช
หากถูกบันทึกว่าเป็นเกาะเมื่อ พ.ศ.๑๒๑๔ แสดงว่าเมื่อ
๘๒ ปีที่แล้วเมื่อท่านทูตจากขุนมาถึง นครโฮลิ่งก็เป็นเกาะ
แสดงว่ากระแสน้ำโบราณ ที่ไหลจากภูเขาตาดวันออก
ได้กระแทกลงที่ราบแถบลานสกา ดินตะกอนจะซ้อนขึ้น
ตามกระแสน้ำเกิดเป็นเกาะแก่งจนตั้งประเทศโฮลิ่ง
บนเกาะใหญ่ได้ต่อมาก็กลายเป็นเนินทรายขนาดยาว
หรือหาดทรายแก้วในยุคต่อมา โดยเกาะแก่งแต่ละเกาะ
แต่ละประเทศเชื่อมเข้าหากันจนกลายเป็นแหลมมลายู
และความเชื่อจากหลายๆ ข้อมูลยืนยันว่า ภาคใต้มี
เส้นทางน้ำทะเลเข้าหากันระหว่างทะเลอันดามันฝั่งตะวันตก
กับทะเลจีนใต้ฝั่งตะวันออกหรืออ่าวไทยด้านนอกถึง
๖ เส้นทาง เพราะเป็นทางน้ำระหว่างเกาะแก่งที่เป็นประเทศ
นั่นเอง

ชาลี ศิลปรัตน์ “พระนางสิมาแห่งนครโฮลิ่ง” นครศรีธรรมราช. ปีที่ 44 ฉบับที่ 5
พฤษภาคม 2557. หน้า 62-68.

ดังนั้นเกาะที่ ๔ ชื่อโฮลิ่งจึงต้องเป็นเกาะใหญ่
ที่รวมเอาอำเภอรัตนพิบูลย์ พังงา ลานสกา ช้างกลาง
เข้ามาด้วยโดยมีแม่น้ำตาปีขนาดยักษ์ในขณะนั้นเป็นเส้น
แบ่งซึ่งมีปริมาณน้ำเทียบระดับ “ยอดเขา” หลายแห่ง
การเล่นเรือเข้าสู่นครโฮลิ่ง ของเรือนานาชาติจึงเป็นไป
ด้วยความสะดวกอย่างง่ายดาย

ในแผนที่ของ Claudius Ptolemy เมื่อ พ.ศ.๖๙๓
เรียกนครศรีธรรมราชว่า เปอริมาลา ซึ่งตรงกับสมัย
เมืองมลราชที่ลานสกา พ.ศ.๖๙๒ ซึ่งยืนยันความมีตัวตน
อยู่จริงของนครศรีธรรมราช ต้นพุทธกาลและก่อนพุทธกาล
ไม่ใช่ ๑๐๐ ปี ก่อนสูญหายตามทีนักโบราณคดีและ
นักประวัติศาสตร์ไทย กรุงเทพฯชอบอ้าง เพราะกลัว
ประวัติศาสตร์กลางของชาติจะเสียหาย แต่ผู้เขียน
กลับกลัวบรรพบุรุษของชาติไทยในอดีตจะเสียหาย
มากกว่า บทความส่วนมากของผู้เขียนจึงใส่กาลเวลา
พ.ศ.อย่างเจาะจง เพื่อเป็นตัวชี้วัดทางประวัติศาสตร์ที่มี
ความเป็นจริงสูง

อาณาเขตประเทศโฮลิ่ง

ส่วนอาณาเขตของประเทศโฮลิ่งจีนได้บันทึกไว้
หลายขอบเขตโดยบอกว่า อาณาเขตโฮลิ่งจะเปลี่ยนแปลง
ไปตามพระราชประสงค์ของกษัตริย์และการเปลี่ยนแปลง
ทางภูมิศาสตร์ทำให้เมืองท่าชายฝั่งเปลี่ยนแปลงไปด้วย
การย้ายราชธานีจึงเป็นสิ่งจำเป็น ซึ่งบางครั้งประเทศโฮลิ่ง
จะมีประเทศเครือข่ายในอาณาจักร ๑๐ ประเทศบ้าง
๑๕ ประเทศบ้าง แต่ในช่วงที่ท้าวทุดจางซุ่นเข้ามาเมื่อ
พ.ศ.๑๑๓๒ ของประเทศโฮลิ่งมี ๒๔ ประเทศมีขุนนาง
ชั้นผู้ใหญ่ ๓๑ คนบริหารงานใน ๓๒ กรม นับว่าประเทศ
โฮลิ่งแม้จะเป็นเกาะที่ ๔ ในแหลมมลายูแสดงว่า มีดินแดน
กว้างขวางมากไม่น้อยเลย ดังนี้

ทิศเหนือ จรดเจนละ (น่าจะเป็นส่วนหนึ่งของ
เขมร ใช้เป็นฐานทัพเรือ)

ทิศตะวันออก จรดโปลิ (มลายู)

ทิศใต้ จรดประเทศเกาะตะมะลิก (สิงคโปร์)

ทิศตะวันตก จรดโตโปเต็ง (น่าจะเป็นทับเที่ยง
ตรัง) ตั้งแต่ พ.ศ.๑๑๐๐-๑๒๐๓

จีนยังบันทึกอีกว่า ในปี พ.ศ.๑๒๐๗-๑๒๐๘
ประเทศโฮลิ่งอยู่ระหว่างเกาะลังกาหน้าเมืองชุมพร
ยาวไปจรด โมโลยู (รัฐกลันตัน) และอีกชื่อหนึ่งของโฮลิ่ง
จะเรียกว่า โฮโป (ชวาเกาะ-นครศรีธรรมราช) กษัตริย์
ของอาณาจักรโฮลิ่งจะประทับอยู่ที่นี้เพราะการเคลื่อนตัว
รวดเร็วมีทั้งแม่น้ำลำคลอง ทะเล และภูเขาที่อุดมสมบูรณ์
ไปด้วย ทรัพยากรธรรมชาติทั้งทองคำ เงิน ช้างป่า ม้า
ป่า วัว ควายป่า และของป่าทุกชนิด เช่น หวาย น้ำผึ้ง
ไม้สำหรับสร้างเรือเดินทะเลขนาดใหญ่ยักษ์ที่ต้องใช้
สมอเรือเหล็กขนาดยาว ๕ เมตรได้อย่างสบาย

ตลาดเศรษฐกิจทางทะเล

การเดินทางสำเภา เรือใบกำปั่นขนาดใหญ่ทำให้
บรรทุกสินค้าได้มากกว่าผู้โดยสาร การค้าขายและ
แลกเปลี่ยนสินค้าและรายได้เข้าประเทศก็เพิ่มมากขึ้น
โดยเฉพาะการเดินทางจากโรมัน อาหรับ อินเดีย จีน ทำให้
เกิดชุมชนเมืองมากมายทั่วทุกเมืองท่าที่เรือเดินทะเล
เข้าไปจอด ดังนั้นเมื่อท่าเรือสะดวกที่รับเรือเดินทะเล
มากขึ้น การเดินเรือและสถานีการค้าทางทะเลก็เปลี่ยน
ความเจริญมั่งคั่งก็ย้ายที่ตามไปด้วย ดังกรณี

พ.ศ.๓๐๐-๗๐๐ ตลาดกลางการค้าทางทะเล
จะอยู่ที่ศรีสุวรรณะ (นครปฐม)

พ.ศ.๖๐๐-๑๐๐๐ ตลาดกลางการค้านานาชาติ
ทางทะเลจะเลื่อนมาอยู่ท่าตะโกลา ตะกั่วป่า และไชยา
(ครุฑที่ ๒ ครุฑที่ ๑ กระบุรี ชื่อครุฑได้จากอินเดีย)

พ.ศ.๙๐๐-๑๓๐๐ ตลาดกลางการค้าทางทะเล
จะมาอยู่แถวไชยา นครศรีธรรมราช (โฮลิ่ง) กลันตัน
ไทรบุรี

ชาติ ศิลปกรรม “พระนางสิมาแห่งนครโฮลิ่ง” นครศรีธรรมราช. ปีที่ 44 ฉบับที่ 5
พฤษภาคม 2557. หน้า 62-68.

พระนางสิมาแห่งนครโฮลิ่ง

พ.ศ. ๑๓๐๐-๑๓๖๐ ตลาดกลางการค้าทางทะเล
จะมาอยู่ที่นครศรีธรรมราช กลันตัน (เคดาห์) กากา (ไทรบุรี)

ปี พ.ศ. ที่กำลังเป็นกาลเวลาที่ตลาดเริ่มเจริญ
ขึ้นและกำลังเสื่อมลงจนปัจจุบัน ตลาดการค้าทางทะเล
จะไปอยู่ปลายสุดของแหลมมลายูหรือแหลมทอง คือ
ประเทศสิงคโปร์ อดีตนายภักทมิณ ต้องการขุด
คอคอดกระที่นครศรีธรรมราช เพื่อทำตลาดกลางทะเลให้
กลับมาอยู่ในเขตอิทธิพลของไทยแต่กลับทำไม่สำเร็จด้วย
ปัญหาอุปสรรคมากมายทั้งที่มองเห็นและมองไม่เห็นใน
อนาคตไทยจะต้องทำให้ได้ เพราะหากนครศรีธรรมราช
หรือสุราษฎร์ธานีเป็นตลาดกลางทางทะเลไทยจะกำ
ยุทธศาสตร์โลกไว้ในกำมือทันที โดยการขุดคอคอดกระ
จากกระบี่ผ่านพรตินามาตามแม่น้ำสินปุนลงแม่น้ำตาปี
ออกอ่าวบ้านดอน

ในช่วงสมัยของตลาดกลางทางทะเลเราได้
พบสินค้าใกล้เคียงจากอาณาจักรโรมัน เช่น ตะเกียงโรมัน
ทุกทำเรื่องที่เจริญมั่งคั่งเหล่านั้นมาตั้งแต่ต้นครปฐม ในเมือง
กระบี่เคยถูกเรียกว่า “โรมวิลัย” หรือฐานทัพโรมันอยู่
ระยะหนึ่งดังตัวอย่างว่า ก่อน พ.ศ. ๒๒๐ ขึ้นไป ๕๐๐ ปี
เครื่องเคลือบจากจีนจะถูกบรรทุกทางเรือมุ่งมาสู่ไชยาและ
นครศรีธรรมราชแล้วข้ามฟากแหลมทองทั้งทางบกและ
ทางเรือไปลงฝั่งตะวันตกโดยพ่อค้าอินเดียและเปอร์เซีย
ไปยังท่าเรือมาสุลิปัทัม หรือจากเรือเปอร์เซียไปลง
ทะเลแดงจนถึงไซโร คอนสแตนติโนเปิล เวนิส ในอิตาลี
และอังกฤษ

จากการเป็นท่าเรือนานาชาติอย่างนครโฮลิ่ง
ที่มั่งคั่งจึงมีความเป็นไปได้และแข็งแกร่งในด้านการเมือง
การปกครอง ศาสนา เศรษฐกิจและสังคม ส่งผลให้
พระเจ้า ปรมวระระ มีราชบุตรเขยเป็นพ่อค้าชาวโรมัน
ผู้เก่งกล้า ประมาณ พ.ศ. ๑๑๖๐ และ กำเนิด “พระนาง
สิมา” แห่งนครโฮลิ่ง กษัตริย์ผู้หญิงที่เก่งกาจเกรียงไกร
ไปทุกน่านน้ำ ส่งผลให้นครโฮลิ่งมีกองเรือพาณิชย์นาวี

และกองเรือรบที่กล้าแกร่งสมกับทหารกล้า แห่งชาวกะ
ที่รบเก่งขจรขยายไปทุกแคว้นแคว้น โดยมีการฝึกฝนตนเอง
และได้รับการสั่งสอนอบรมจากครูนานาชาติโดยเฉพาะ
พราหมณ์ต่างเมือง

คาบสมุทรทองคำ-สุวรรณภูมิ

Claudius Ptolemy เขียนหนังสือภูมิศาสตร์
กล่าวถึงอารักขณอยู่ใกล้อ่าวมะตะบันในพม่าว่ามีบ่อเงิน
มาก ขุดเท่าไรก็ไม่หมดตรงกันข้ามกับ “โครเส”
คาบสมุทรทองคำมีบ่อทองมาก

โดยเฉพาะที่ไชยา มีภูเขาไฟสุวรรณภูมิที่ระเบิด
ออกมาเป็นทองคำ จนมีสงครามแย่งชิงภูเขาทองคำกัน
หลายครั้งทุกแคว้นแคว้นจึงซื้อทองคำไปจากที่นี่ทั้งจีน
อินเดีย เปอร์เซีย และโรมัน

คาบสมุทรทองคำจะเริ่มที่ตะโกลา (ตะกั่วป่า)
ไปจรดชุมพรและยาวไปถึง “ทองนพคุณ” หรือบางสะพาน
น้อยในประจวบคีรีขันธ์ และมีผู้เชื่อว่าได้ไว้ลับประด
แถวชุมพรและประจวบคีรีขันธ์มีทองคำเป็นแนวยาว
อยู่ใต้ดินลึกลงไปประมาณ ๒๕ กิโลเมตร ยิ่งยืนยัน
ความเป็นสุวรรณภูมิ ว่า คือภาคใต้ของไทย ไม่ใช่
ประเทศอื่นสำหรับเมืองท่าในคาบสมุทรทองคำที่เฟื่อง
มากที่สุดในการเดินเรือของกรีกและเปอร์เซียมาแะ
ตะโกลา ปะเหลียน กลันตัน นครศรีธรรมราช ไชยา
ตะโก (สรี) และ บลังกา (ชุมพร)

ตามพรลิงค์ - โพลิง - โฮลิ่ง

จากการที่พระภิกษุอีจิงที่เดินทางผ่านโฮลิ่ง
เมื่อ พ.ศ. ๑๒๑๔ และกลับมาอีกในช่วงหลัง เอาคำหลัง
ของตามพรลิงค์ เรียกเป็นโพลิงหรือโฮลิ่ง แปลว่าไข่มุก
เพราะตามตัวตามพร จะแปลว่าทองแดง ลิงค์ หมายถึง
อวัยวะเพศชายของพระคเณศวร์หรือคเณศวร์ลึงค์ที่ทำด้วยทองแดง
ตามลัทธิไศวนิกาย แสดงว่า คเณศวร์ลึงค์ที่ทำด้วยทองแดง

เป็นรูปเคารพต้องมีตัวตนอยู่จริงอย่างน้อยก็ที่เขาาศูนย์กลางบวงสรวงบูชาสืบมาตั้งแต่ประมาณ พ.ศ.๘๕๐ ดังนั้นยุคใด สมัยใดกษัตริย์แห่งโฮลิ่งมีอำนาจอาจจะย้ายเมืองหลวงไปตามความเหมาะสมไปตั้งในเมืองหลวงของประเทศใดก็ได้ในจำนวน ๒๘ ประเทศ จึงมีบันทึกออกมาว่า บางครั้งกษัตริย์โฮลิ่งประทับที่ชวากะ (นคร) บางครั้งก็ประทับที่ไชยา บางครั้งประทับที่เวียงสระ (ปากพวน-คูหา-คูหาสีวะ) ตามพราหมณ์จึงถูกใช้ชื่อไปหลายแห่งตามแต่กษัตริย์ราชแห่งนครหลวงจะไปประทับที่ใด แต่สุดท้ายคำตามพราหมณ์มาประจำอยู่ที่นครศรีธรรมราช ตั้งแต่ปี พ.ศ.๑๗๐๐-พ.ศ.๑๘๘๗

สภาพของนครโฮลิ่ง (นคร)

นครโฮลิ่ง เมื่อ พ.ศ.๑๑๓๒-๑๒๓๒ มีสภาพดังนี้

๑. ภูมิประเทศเป็นเกาะชายทะเลมีภูเขาเป็นแนวยาว ป่าไม้ ที่ราบลุ่มกว้างใหญ่ไพศาล มีแม่น้ำลำคลองมากมาย การสัญจรข้ามฟากด้วยเรือส่วนตัว และเรือเดินทะเลนานาชาติ

๒. กองเรือรบทั้งทางบกและทางเรือ ทหารช้าง ทหารม้า พร้อมรบ พร้อมด้วยอาวุธทันสมัย เช่น ดอกศรเหล็ก ดินระเบิด ธนูเพลิง พราหมณ์และชาวกลิงคราชผู้หนีสงครามพระเจ้าอโศกมหาราชมาจากอินเดียได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา กองทัพให้นครโฮลิ่งทำให้ทุกแคว้นแคว้นเกรงขามในฝีมือการรบของเมืองนคร (โฮลิ่ง) กันทั่วหน้า

๓. เศรษฐกิจส่งออกทองคำ เงิน ของป่า เช่น งาช้าง หนังกวาง หวาย น้ำผึ้ง เรือโกสน ช้าง หมาก มะพร้าว การทำน้ำตาลจากเกสรดอกไม้ น้ำอ้อย ฝ้าย ครกสีข้าวเปลือก ปลาแห้ง กะปิปลา กะปิกุ้ง ยางไม้ ฯลฯ สำหรับเงินแลกเปลี่ยนใช้เงินก้อนกลมที่มีราคาเอาไว้ และสินค้าต่างชนิดกันจะทำให้เป็นสินค้าปลอดภาษี หรือ การเป็นทวิภาคี ปลอดภาษีเฉพาะระหว่างประเทศเท่านั้น

เช่น โฮลิ่งกับลังกาโดยข้อตกลงอย่างมีอำนาจเต็มของพระนางสิมาทำให้นครโฮลิ่งมีกองเรือพาณิชย์นาวีในมหาสมุทรอินเดียอย่างอิสระ

๔. การศึกษา มีกรมพราหมณ์เป็นผู้สอนกุลบุตรตั้งแต่อายุ ๖-๑๖ ปี ในด้านศิลปศาสตร์ ๑๘ ประการ เช่น การเดินเรือ การบังคับช้าง ม้าและสัตว์เลี้ยง การบวงสรวงเทพเจ้าฟ้าดิน อาคมไสยเวท หลักการใช้อาวุธ การปกครองคน และทำพิธีเข้าพราตเมื่ออายุ ๑๘ ปี จนออกไปเป็นประชาชนหากเป็น “พราหมณ์” (พราหมณ์ผู้หญิง) ก็ต้องเรียนแบบเข้มข้นเหมือนผู้ชายแล้วประจำอยู่ตามเทวาลัยที่สำคัญของเมือง จึงมีนักเรียนนักศึกษาหลากหลายมาจากต่างเมืองต่างประเทศจดหมายเหตุจูงใจจึงบันทึกว่า นครโฮลิ่งเต็มไปด้วยพราหมณ์นับพันรูปพอกับพระภิกษุสงฆ์นับพัน เช่นกัน เพราะนักศึกษาพราหมณ์จะแต่งตัวแบบพราหมณ์บางทีก็ไม่ว่าสวมเสื้อแต่ถุงผ้าขาวเป็นริ้วหน้าสีขาว แสดงให้เห็นว่านครโฮลิ่งเจริญรุ่งเรืองทั้งศาสนาพุทธและศาสนาพราหมณ์ควบคู่กันไป ภาษาที่ใช้จะใช้ภาษาสันสกฤตเป็นพื้น แต่เวลาส่งทูตไปจีนพระราชสาสน์จะเขียนด้วยภาษาจีนราชสำนัก ทำให้กรมอาลักษณ์จีนตื่นเต้นกันมาก

๕. พลเมือง พลเมืองจะสร้างบ้านไม้ไผ่ในเรือนแพหรือบนบกก็ใช้เรือนไม้ไผ่ กำแพงเมืองและเทวสถานจะสร้างด้วยปูนซีเมนต์ทำจากเปลือกหอยน้ำอ้อย และดินเหนียว ยางไม้ เกล็ดหอยผมไว้ที่ท้ายทอยใส่ตุ้มหูข้างเดียวไม่สวมเสื้อ มีลูกประคำเมสึดพิช เปลือกหอยเขี้ยวหรือเสี้ยวสัตว์ เม็ดทองคำร้อยเชือก อย่างใดอย่างหนึ่งตามฐานะหรืออาจจะเป็นลูกปัดหินสี พาดเกลี้ยงป่าขาวตามแต่ฐานะผู้ทำทั้งนี้ไม่สวมรองเท้านิยมนั่งควายไปมาตามปกติเพราะควายมีกำลังพาแรงมาก ฉลาด ว่องไว เก่ง ในระยะสั้นขี่ควายว่องไวไปดีกว่านั่งเรือ ยิ่งกว่านั้นการส่งออกหนังควาย เขาควาย และใช้ควาย “เหยียบนา” ทำ “เหือก” เพื่อปักดำต้นกล้าในการทำน่าน้ำลึก

ส่วนผู้หญิงมีผ้าคาดอกหรือผ้าสไบห้อยทับอีกที่ สวมตุ้มหู สร้อยคอลูกปัด นุ่งผ้าถุงชายยาว ไม่สวมรองเท้าและ ขอบทูนของไว้บนศีรษะ คือทั้งผู้ชาย ผู้หญิง ดูจะถอดแบบ มาจากชาวกลิงราชหรือพยพจากอินเดียพร้อมพราหมณ์ ดังนั้นกษัตริย์ของนครโฮลิ่งจะถูกเรียกว่า หัวหน้าเผ่า ชาวกะ หรือ ราชชาวกลิงคราชหรือราชป่อยๆ ดังพระเจ้า จันทรภาณุฯ ที่ยกกองทัพเรือไปตีลังกาเมื่อ พ.ศ.๑๗๙๓ และ พ.ศ.๑๘๑๓ ก็มีบันทึกของลังกาเรียกว่า หัวหน้าเผ่า ชาวกะ กษัตริย์แห่งชาวกลิงคราช (แขกกลิงค์)

กษัตริยาราชินี

ในปี พ.ศ.๑๒๑๗ นครโฮลิ่งนครศรีธรรมราช ไม่มีรัชทายาทที่เหมาะสมขึ้นเป็นกษัตริย์ ราชกิจจึงได้ อัญเชิญพระนางสิมาผู้เก่งกล้าอย่างนักรบและนักปราชญ์ ขึ้นสู่บัลลังก์นครโฮลิ่ง เป็นกษัตริยาราชินี-พระเจ้าแผ่นดิน ผู้หญิงยอดนักรบในขณะนั้นมีพระชนมายุ ๔๗ พรรษา

ตัวตนของพระนางสิมา

พระนางสิมาเป็นหลาน “พ่อเผ่า” พระเจ้า ปรมาวระ ประสูติประมาณปี พ.ศ.๑๑๗๐ การศึกษา เล่าเรียนจากกรมราชครูหรือกรมพราหมณ์ ทั้งด้าน อักษรศาสตร์ การพูด การทหาร การค้า และศิลปะ การร่ายรำที่สืบทอดมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ของเมืองนคร โดยเฉพาะการเดินเรือด้วยมีพระบิดาเป็นพ่อค้าผู้มั่งคั่ง ชาวโรมัน

พระนางจึงจะเป็นดาวเด่นแห่งราชสำนัก และ ๒๘ ประเทศในเครือข่าย ทำให้ทุกชาติทุกภาษาที่เข้ามา ติดต่อค้าขายมีความเชื่อมั่นในกระบวนการปกครองและ การค้าของเมืองนครด้วย พระนางสิมาจึงจะเป็นผู้ปฏิบัติ ราชการแทนราชสำนักอยู่เสมอทำให้ประชาชนรักใคร่ เคารพและศรัทธาว่าเป็นผู้กว้างขวางด้านตัวแทน กษัตริย์ผู้ซื่อ ดังนั้นในปี พ.ศ.๑๒๑๗ ประชาชนจึงได้ อัญเชิญพระนางเป็นกษัตริยาราชินีแห่งนครโฮลิ่ง

พระราชกรณียกิจ

ส่วนพระราชกรณียกิจของพระนางดูจะมีในเรื่อง ต่อไปนี้

๑. เสด็จไปเป็นทูตสู่ราชสำนักจีนเมื่อ พ.ศ. ๑๑๙๑ ซึ่งเป็นครั้งที่ ๙ ของการส่งทูตไปจีนของนคร โฮลิ่ง - นครศรีธรรมราช
๒. สร้างกองเรือพาณิชย์ขึ้นไว้ไปค้าขายต่างประเทศ โดยมีฐานทัพที่แม่น้ำท่าเรือและปากพญา
๓. สร้างกองเรือรบที่เรือสามารถบรรทุกช้าง และม้าได้ในการทำศึก
๔. กำหนดบทบาทอำนาจ และหน้าที่ ของประชาชนจากกรมราชครูโดยเน้นการเคารพสิทธิ ส่วนบุคคลและการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นสำคัญ ใครไม่ช่วย ถือว่าผิดข้อบังคับ
๕. ส่งเสริมการปลูกฝ้าย หมากร มะพร้าว ที่เป็นพืชชนิดใหม่จากอินเดีย พร้อมกับการทำนาส่งออก ข้าวเปลือกและข้าวสาร พร้อมส่งช้างไปขายให้จีนลังกา และอินเดีย

ชาลี ศิลปรัตน์ “พระนางสิมาแห่งนครโฮลิ่ง” นครศรีธรรมราช. ปีที่ 44 ฉบับที่ 5 พฤษภาคม 2557. หน้า 62-68.

๙. ใช้นักศึกษาพราหมณ์เข้ามารับราชการในราชสำนักหลายตำแหน่งโดยเฉพาะตำแหน่งพราหมณ์ประจำพระองค์ และพราหมณ์ประจำราชสำนักพร้อมส่งพราหมณ์ไปให้ประเทศต่างๆ ทำให้ศาสนาพุทธลัทธิมหายานที่นับถือความเชื่อว่า พระพุทธเจ้า คือ เทพเจ้าในศาสนาพราหมณ์ กษัตริย์ราชา คือ เทวดาและพระพุทธรูปเจ้าในองค์เดียวกัน แพร่สะพัดออกไปสู่ประเทศเกิดใหม่เหล่านี้อย่างรวดเร็วแม้แต่ในภาคกลางของประเทศปัจจุบัน

๗. กษัตริย์แห่งอาณาจักรศรีโพธิ์ ไชยา (พ.ศ. ๑๒๐๒-๑๗๕๙) ขอกองทัพเรือรบจากพระนางสิมา ๑๐๐ ลำพร้อมทหารกล้า ๑๐,๐๐๐ คนไปทำศึกขวา (ปาเล็มบัง) โดยโปรดให้เจ้าชายศรีไชยนาทแห่งไชยาเป็นแม่ทัพเมื่อ พ.ศ. ๑๒๒๕ โดยมีทหาร ๒๒,๓๑๒ คนเรือรบทั้งหมด ๒๒๘ ลำทำศึกชนะทำติลาจารึกสาปแช่งไว้ ๓ หลักวันที่ ๑๖ มิถุนายน ก็สามารถยึดปาเล็มบังได้ตามที่ต้องการด้วยกษัตริย์ลัญชัย อุปราชไชยาคิดปฏิวัติแต่ไม่สำเร็จจึงได้หนีราชภัยไปตั้งเมืองใหม่ที่ปาเล็มบังการตามไปลี้ภัยจึงเป็นลี้ภัยเป็นซึ่งก่อนหน้านี้นี้ประมาณ ๒๒๕ ปี กษัตริย์ราชวงศ์ไศเลนทร์จากศรีสิริ (เขาพระวิหาร) แพ้ศึกเขมรต่ำ อพยพมาอยู่ไชยา ประมาณ พ.ศ. ๑๐๐๑ แล้วเลยไปนครศรีธรรมราชและไปสร้างอาณาจักรที่ขวาปาเล็มบังมาครั้งหนึ่งแล้ว มหาอุปราชลัญชัยจากศรีโพธิ์-ไชยา เลยตามไปร่วมกันผนึกกำลังต่อต้านไชยา ไชยากับนครเลยร่วมมือกันกรีธาทัพเรืออันเกรียงไกรไปบดขยี้แล้วสาปแช่งดั่งกล่าวแล้ว

จากพระราชกรณียกิจที่เข้มข้นของพระนางสิมา นครโฮลิ่งได้แสดงออกถึงความเป็นนักรบ นักการทูต นักการทหาร นักปกครองที่มีพระเนตรแหลมคมและเท่าทันคน รวมทั้งการค้าขายและการทำศึกทางทะเลของทหารกล้าแห่งขวาหรือชาวกลิงคราษฎร์แห่งนครโฮลิ่งทำให้ชื่อเสียงของพระนางปรากฏแผ่ไพศาลไปทั่วทะเลใต้ โดยเฉพาะความเฉียบขาดและเคร่งครัดต่อการปกครองของพระนาง

ประหารชีวิตราชโอรส

ทุกคนที่เคยอ่านเอกสารโบราณจะจำพระนางสิมาแห่งนครโฮลิ่งสั่งประหารชีวิตราชโอรสจากสาเหตุไม่เคารพกฎหมาย ทุกคนยกย่องสรรเสริญพระนางด้วยปรากฏว่าสิ่งของที่ตกอยู่บนถนนไม่มีใครกล้าหยิบเอาไปหากมิใช่ผู้ที่เป็นเจ้าของ พระเจ้าแผ่นดินแห่งตาดิ (ฮัทเจ) ประเทศในทะเลใต้ได้ทราบแล้วอยากลองดูกระบวนการปฏิบัติกฎหมายของพระนางสิมาว่าจริงเท็จแค่ไหน จึงให้คนลอบเอาถุงทองคำหนึ่งมาสร้างทิ้งไว้กลางถนนในนครโฮลิ่งปรากฏว่าถุงทองคำนั้นวางอยู่ในที่เดิมเป็นเวลาถึง ๓ ปีไม่มีใครกล้าหยิบเอาไป

ต่อมาเจ้าชายรัชทายาททรงทราบเข้าจึงแกล้งเสด็จผ่านมาทางนั้นแล้วเดินข้ามถุงทองคำนั้นด้วยความตึกตะนอง มีทหารไปปูสรวางงานพระนางสิมาพระนางโกรธมากที่มีคนกล้าท้าทายพระราชอำนาจและกฎข้อบังคับของพระนาง ทรงสั่งประหารราชโอรสทันทีที่ทหารองครักษ์เจ้าชาย ๒๐๐ นายจะก่อการขบถช่วยเจ้าชาย

ฝ่ายอำมาตย์ ๓๒ คนทูลทัดทานไว้อีกว่ามากไปสำหรับองค์รัชทายาท พระนางทรงสั่งใหม่ให้เพียงตัดนิ้วพระบาททั้งสิบนิ้วออกให้หมด ซึ่งอำมาตย์ก็ไม่กล้าทัดทานพระนางอีกต่อไป เมื่อพระเจ้าแผ่นดินแห่งตาดิทรงแนพระทัยว่าพระนางสิมาแห่งนครโฮลิ่งเป็นคนจริงจึงและมั่นคงต่อกฎระเบียบไม่ลุ่มหลงประมาท ยกเว้นคนของตนจึงไม่กล้ายกทัพเรือมารุกรานแสดงว่าพระนางเข้มแข็งยิ่งใหญ่ในการควบคุมทัพบก ทัพเรือและใช้อำนาจในข้อบังคับที่น่าเกรงขามหากยกทัพมาต่อแย่งคงไม่ได้รับชัยชนะได้เลย

ความเลื่อมของนครโฮลิ่ง

พระนางสิมาเป็นกษัตริย์ราชินีอยู่ประมาณ ๒๓ ปี ประมาณ พ.ศ. ๑๒๔๐ ราชโอรสทรงครองราชย์บัลลังก์แทนประมาณ ๑๐ ปี ทำให้นครโฮลิ่งอ่อนแอลง

ชาลี ศิลปรัตน์ “พระนางสิมาแห่งนครโฮลิ่ง” นครศรีธรรมราช. ปีที่ 44 ฉบับที่ 5
พฤษภาคม 2557. หน้า 62-68.

มาจนอาณาจักรศรีโพธิ์ (ไชยา) ส่งเจ้าชายพิษณุเทพเข้ายึดครองนครโฮลิ่งและเป็นกษัตริย์นครโฮลิ่งประมาณ พ.ศ.๑๒๕๐ ปกครองอยู่ประมาณ ๕ ปี พระเจ้าวิษณุที่ ๑ จากไชยาได้เข้ามาปกครองแทนโดยให้เจ้าชายพิษณุเทพโอรสลงไปเป็นมหาอุปราช โดยรังเกียจวงศ์ของพระนางสิมาที่เป็นวงศ์ที่ไม่บริสุทธิ์ในราชวงศ์โคเลนหาดด้วยกัน

ดังนั้นรูปเทวรูปพระวิษณุ (พระนารายณ์) องค์ใหญ่ของเมืองนครจึงน่าจะเป็นตัวแทนของพระเจ้าวิษณุที่ ๑ เจ้าชายพิษณุเทพที่ได้ชัยชนะเข้าครอบครองนครโฮลิ่งหรือเมืองนครศรีธรรมราช เทวรูปองค์นี้จึงน่าจะถูกสร้างขึ้นในปี พ.ศ.๑๒๕๕ เป็นอย่างช้า

สรุป

จากบริบทที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า “พระนางสิมาแห่งนครโฮลิ่ง” มีประวัติความเป็นมา

อย่างไร มีพระราชกรณียกิจอย่างไร และพระนางทรงคิดอย่างไรต่อระบบการปกครองนครรัฐขนาดใหญ่ซึ่งต่อมาก็คือนครศรีธรรมราช กษัตริย์ผู้หญิงที่ร่วมสมัยกับพระนางคือพระนางจามเทวี พระแม่เจ้าอยู่หัวแห่งหริภุญไชย (ลำพูน) ซึ่งเป็นคนในบังคับไชยา จึงแสดงว่าทั้งไชยา (ศรีโพธิ์) และนครศรีธรรมราช (โฮลิ่ง) ต่างก็เป็นผู้ส่งออกอารยธรรมทางทะเลไปสู่แผ่นดินใหญ่ในภาคกลาง ยากที่จะปฏิเสธโดยเฉพาะพระนางสิมาแห่งนครโฮลิ่งทรงเป็นกษัตริย์ราชินีหรือ “กษัตริย์ราชินี” ที่เป็นแบบอย่างแก่นางพญาเลอชาว แห่งอาณาจักรสะทิงพระและนางพญาจันทิ แห่งอาณาจักรเวียงสระในอีก ๕๐๐ ปีถัดมา (พ.ศ.๑๗๘๐-๑๗๘๕) ซึ่งทั้งสองพระนางรุ่นหลังต่างก็มาสร้างประวัติศาสตร์ในนครศรีธรรมราชโด่งดังพอๆ กัน

เอกสารอ้างอิง

ชาลี ศิลปรัตน์

บทความทางวิชาการ **อันดับที่ ๖๖๘** เรื่อง “คำบรรยายประวัติศาสตร์เมืองนครศรีธรรมราช ป.ศ.แกมคฤศนศึกษา ๘๐ คน ณ วัดพระบรมธาตุ อ.เมือง นครศรีธรรมราช” ๒๕๕๖, ๘ หน้า

จันทร์จิรายุ รัชนี้, ม.จ.,
ธรรมทาส พานิช

อาณาจักรศรีวิชัยที่ไชยา เม็ดทรายพินิจ พิมพ์ครั้งที่ ๓, ๒๕๔๒, ๑๓๗ หน้า
ไชยาที่ต้นนครหลวงของอาณาจักรศรีวิชัย อรุณวิทยา, ๒๕๔๓, ๙๔ หน้า

